

De drukkers ^{die} maakten het vroeger wat netter?
Wat zou 't met de letter zijn? ^{Schryf} Wacht gy voort,
Gy heeft voor my geen tyd te verliezen.
Nu vang ze de lezing aan, ongestoord;
Ik dacht by my zelve: Een einde is het konijn
Gevonden is eindelijk 't geen ze behoeft!
Een ^{tyd} ~~ant~~ was volatellen ^{gaan} en my duurd het joggens.
Ik wendde het hoofd om: te spoezig gesnoefd:
^{de slaap} Het boek had ze zachtes in slaap doen zynen!
Ze ontwaakte: „Wat zijt ge nu zow te bezien?
Och Hemel! dat boek! Daar! ^{neem} gy het weder.
Het heeft wel als van het oude misschien,
Maar 't is niet half zoo ^{schon} ~~vroemd~~ noch tender
^{geschreven als dat van den} ~~Heel schoon als in d'ouden~~ ~~dies~~ ~~geeden~~ tyd.
~~Dien word mijn geheugen nooit meer kwijt~~
Ze zuchtte en ze ging. Haar bed, den loornen
[Dien word mijn geheugen, nooit meer kwijt
En lang zal ik, lang van dat heengaan droomen]

April 1900.

Hilda Rasm

Blyf 'k immer ^{in bewijs} ~~my~~ ⁱⁿ ~~hooren~~ ^{hooren} Wat spyt
Dat vengd ^{gehoort} ~~is~~ ^{is} ~~drumt~~, vergaat in droomen!

Ik hoorde ze Romen, met ~~een~~^{zwaar} getob
 Heel rasgzaam, kuckend en kreunend,
 Wat rustend ^{somwijlen} bygids, de bespieren op,
 Tot het hoogste portaal. Op de leuning steunend
 Haast buiten adem, vond M ze daar.
 "Wat wilt ge, broederken, nu toch beginnen?
 Ge doet mij grootelyks eer, 't is waar,
 Doch maakter ^{vermoet u te veel} mee. Kom, rusten hier binnen
 Zit meer in myn grooten leuningstoel.
 En krygt gij ^{hebt} ~~ook~~ adem ^{genoege om te} leening tot spreken,
 Verkelt ^{dan} ~~dan~~ wat ^{my een welk} konnustig
 U zulke beslyging in 't hoofd kon steken
 "Och, kind, ~~ach~~ ^{zoo} 't is niets buitengewoons...
 Maar ^{ik} ~~ik~~ dunkt me ^{ook} zoo eenig en biesig beneden
 En M dacht, indiens ge ^{soms} ~~ook~~ wat schoons
 Te lezen gaapt? ... Op den dag van heden,
 't is waar, zyn de boeken nog weinig weerd,
 Men bracht met ons ^{er het eind van te} ten einde te lezen!
 Die gy ^{noe de meeste van al} ~~als de~~ ^{als de} ~~allers~~ ^{allers} ~~hoogste~~ ^{hoogste} waardeert
^{als buitengewoon} ~~als buitengewoon~~

2
Hadde ik in mijn tyd van der hand gewezen.

Maar 't gaat nu alles den Kreuflengang.

Wat is nu dat, ^{meer} tegenwoordig een leven?

De jeugd van dansen en zingen bang.

Men schynt noch om Kunst noch om roem te

geven.
Geen zoete muziek meer: schetterend getuit

Dat de ooren verdooft, niet spreekt tot de harten.

De onhandigste Kladders geven zich uit

Voor Rubensens, durven bekendheid larten!

Bouwmesters? oh Heer! Ze beginnen weer

Trapgeveltyes, hoekstons en kantjes te bouwen!

Ongeneediglyk brak in mijn jeugd men die meer,

Die vuilnisnesten deden ons grooven! —

— Maar moeder! — — Oh! laat maar! 't Zwijgal, ^{zie}

Wy raken toch nimmer te akkoord op in die zaken.

Nu, kryg ik een boek? — Geen proëzie!

^{Geen mensch} ^{die is verstaad} ^{hans} ^{verzen}
Ze ~~zijn niet~~ ^{heeft een} ~~is een~~ ^{steet} ~~noy~~ ^{denken} te maken.

Oh! als ik mijn jonge jaren ^{her} bedenk. —

Ik ze nog, als ware 't van gestren geleden,

By winteravond, op moeders went

3

In 't gezellig vertrek ons ter tafel breedens,
Waar 't gloeiende lampken te branden stond.
Wy allen, met maed of biddaarsael in handen,
Wy schrokken ons ^{haastig} ~~spoedig~~ ⁱⁿ het tafeltje rond;
't Was mondelken we, maar doorkens, die ~~spannen~~ ^{spannen}...
Mijn ouders zuster alleen was getrouwd
-God hebbe heer ziel! - ze is ^{sinds} al jaren gestorven,
Zoo ook haar man, ^{alhoewel} ~~hy~~ was niet oud,
~~Al had hy~~ ^{hy} ~~alles~~ ^{alles} ~~verworven~~ ^{verworven}...
Die schoonbroer, Piet Marchex was zyn naam,
Held lezing ten sit die prachtige boeken,
De thans nog alleen zyn bekend voor faam.
Het master der wereld van Poetens, der Klokken,
De reis naar Jerusalem, Vader Cats...
Och! toen hy de las met een stem als een donder
Of zacht soms, zacht als 't geïtsel eens blads,
Dan ^{rees} ~~ontstond~~ in myn hart een gevoel zoo wonder,
Zoo bly, giestrustig en toch vol pijn,
Dat het werk in myn hand doorweekt werd met tranen

4

Loms kwam het tot smukken 'Bewogen te zijn
Missond toen met, schoon thans ze dat waren.
Och! 'k weet niet wat ik het meeste betreurt,
Den doode met zyne beweglyke trekken,
Zyn voorhoofd hoog, zyn wazige kleur,
Zij de boeken, de stof van ons liefste gesprekken,
'Wel, moederken, 'k speel u de helft van dat leed
Al knyt! Die boeken, ik ga ze u geven.'—
—Och kind, die bestaan niet meer, dat ik weet!
Bewaard is uw Master der wereld gebleven.
Hier! 'Eugenate boek, dat uw schoonbroer las,
'Is onder daar gij. Die koperen platen
Bezie ze eens goed!' — 'Ja, waarlyk, het was
Zoo iets en d'ien aard! Die priesters, ^{die} ~~we~~ zaters
Wajers wien des zondags gaet te slaan,
Wyl 't harte in ons beeft als een ruischende papfel.
Doch dit kan in schoonheid er geenszins aan.
Zoo hier, zie, hier! Judoxus's appel,
Hij valt ^{haast} van de schaal! 'haar Kroon staat stief
Neen meer, het is dat niet!' Och 'en de letters
Hoe klein en onduidelijk, nevens de schreef,